

[Hans Rasmussen.]

man ser Eksempler paa ved saa mange Lejligheder i Udlandet og efterhaanden ogsaa her hos os. Vi er Vidne til, hvorledes man fra Sider, hvor man dækker sig, naar det for Alvor kniber, søger at hidse til Modstand mod Politiet, til ulovlige Optrin o. s. v. Man er Vidne til al den Slags, og man kan kun beklage de Mennesker, der lader sig villede af disse Anførere, disse Anstiftere af Uroligheder.

Man kan i nogen Maade forklare sig, at Mennesker, der har lidt under lang Tids Arbejdsløshed, kan komme i en saadan Situation, at det ikke er saa let for dem at dømme om, hvad der er ret og rigtigt, hvad der er klogt og mindre klogt, og det hænder ret ofte, at adskillige af de unge er mest tilbøjelige til at lytte efter dem, der bruger de stærkeste Ord, de mest krasse Udtryk og skælder ud paa det frygteligste. Jeg er tilbøjelig til at antage, at hvis det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, der her staar som Forespørger, havde læst sit uartige Brev til Justitsministeren op i en Forsamling af Meningsfæller, saa vilde man have hyldet ham for det det uartige Brev, som indeholdt den Usandhed, at de dømte er blevet „overfaldet af Politiet“. Da jeg hørte denne Bemærkning, kom jeg unægtelig til at tænke paa de tyske Kommunisters Hovedorgan „Rote Fahne“, der en Gang var inde paa Spørgsmaalet om Anvendelsen af Løgnen og i en ledende Artikel skrev de betegnende Ord:

„At anvende Løgnen som bevidst Kampmiddel paa den Maade, Kommunisterne gør det, er ikke Løgn, men en forbandet real Nødvendighed.“

Jeg kom til at tænke paa denne Artikel, da jeg hørte Ministeren gøre os bekendt med den Vending i det ærede Medlems Brev til Ministeriet, som her blev citeret. Dette Brev er et nyt Bevis paa, hvilke Midler man finder det rigtigt at anvende fra kommunistisk Side.

Hvor var for øvrigt ikke Behandlingen i Retten oplysende for hele den Mentalitet, der gør sig gældende paa de Hold! Hvor var det ikke betegnende, hvad man læste i Referaterne af Domsforhandlingen, før Nævningekendelsen blev fældet! Jeg lagde Mærke til, at det vægtigste Afsnit i Forsvarerens Tale var dette,

at han gjorde opmærksom paa, at Myndighederne havde baaret sig forkert ad ved kun at sende en halv Snes Betjente, man skulde have sendt 50 Betjente, saa var der rimeligvis ingenting sket. Dette var Forsvarerens vægtigste Argument under Sagens Behandling i Retten. Det forekommer mig, at denne Bemærkning af Defensoratet ogsaa fortæller os adskilligt interessant.

Jeg tillod mig før at sige, at de Herrer Kommuniste misbrugte de arbejdsløse. Jeg fastholder denne Paastand, og man faar den jo bekræftet, naar man ser, hvorledes Fremgangsmaaden har været overfor dem, der ved en og anden Lejlighed stilles op som Helte, stilles op som dem, der skal beundres af Arbejderbefolkningen. Saa længe de paagældende er brugelige, det vil sige brugelige paa den Maade, som Pavedømmet i Moskva finder rigtigt, saa er alt i Orden, men saa snart der opstaar Mistanke om, at de føler sig fristet til at vige blot en Centimeter ud fra de af Pavedømmet derovre afstukne Linier

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem bør ikke benytte den Slags Udtalelser om en fremmed Magt.

Hans Rasmussen: Jeg tror, den fungerende Formand misforstod min Bemærkning, men jeg skal ikke komme videre ind derpaa. Det er ikke en fremmed Magt, jeg har tænkt paa, det er de Herrer danske Kommunisters politiske Herskab, 3die Internationales Ledelse i Moskva, jeg tænkte paa med min Bemærkning om Pavedømmet derovre, det var ikke Sovjetunionens politiske Ledelse. Dette til Forklaring.

Jeg nævnte Spørgsmaalet om Misbrug af de arbejdsløse og Spørgsmaalet om, hvorledes man behandler Folk, der ved visse Lejligheder stilles i Heltepositur o. s. v., og vi kan jo bare mindes den Behandling, som blev de Herrer Kommunistførere fra Naskov til Del. Det er ikke saa længe siden, der skete en trist Begivenhed i Naskov, idet nogle Kommuniste lod sig ophidse til at begaa Voldshandlinger, Handlinger, som fra alle Sider maatte betragtes som angribelige, og som da ogsaa medførte Domfældelse.

Der var nogle, der blev dømt, blev